

glas pa mu je bil tenak in trd, kakor šiba, ki švigne po zraku. Kričal je v drugo izbo, skoz priprte duri:

»Kaj? Sto forintov za kožuh? Ali misliš, da sem z Rotšildom bratovščino pil? Sto forintov za babji kožuh! Ob vojskinem času! . . . Kaj bi radi?«

»Samo še en hlebec v imenu božjem!«

»Kolikor hočete, le denar na mizo! Šenka so obesili!«

»En sam hlebec na upanje!«

»Vraga, saj ste bogati! Saj vas država zalaga, ko imate moža v vojski!«

»Kam bi s tisto miloščino? Za stanovanje je komaj, za tisto luknjo; za drva že ne!«

»Jaz še take miloščine ne dobivam od nikogar! Ste že opravili!«

Vstal je ter je šel počasi proti durim, odkoder se je slišalo pritajeno ihtenje.

»Samo še en hlebec, v imenu božjem!« je šepetaje ponovila ženska, ko je bil pek že zaloputnil duri za seboj. Droben, iglast sneg ji je bušil v lica, ko je stopila na ulico. Hitela je sključena po spolzkem tlaku in kakor je bila tenka in majhna, je bila vsa podobna otroku, zavitemu v predolgo materino haljo. Kolikor bližji je bil dom, toliko počasnejši in trudnejši je bil korak; globoko je klonil hrbet, kakor da bi tiščalo na pleča silno breme. Le ena tolažba je bila v njenem srcu, šepetajoča kakor molitev:

»Da bi spali! Vsaj spanja jim dodeli, o Bog! Saj spanje je tvoja miloščina, ne pekova in ne cesarjeva!« —

Otroci so bili utihnili. Zunaj pred durmi, na temnem hodniku, je stala ženska, v ruto zavita, in je trepetaje prisluševala. Mati si ni upala k otrokom.

NOVO LETO VRH TRIGLAVA.

CESTE — — —

Zložil Jos. Lovrenčič.

Pod mano v daljo vijejo se ceste, krive kače,
tu, tam demantne glave jim blešče
v stoterih žarkih.

Sestale so se v mestih, da o svoji poti se po-
da zvite nove si zamislijo zvijače, [govore,
ki hrepeneče bi podleglo mlado jim srce;
da poizvedo spotoma po senčnih parkih,
kjer lazi toliko število njih zaroda stez,
ob nogah palm, kostanjev, lavora in belih brez,
če ktera v novi misli jim prekanjenost pove. —

Demantne krone jim polagoma ugašajo,
oko jih je zgrešilo v temi — a srce jih vidi,
kako gredo čez polja mimo hiš in vsako vprašajo:
Imaš mladost? če tvoji skrivajo jo zidi,
prikliči solze in ji reci: idi!
Odpri ji dveri — meni jo poveri,
in pojde pot, ki šli so jo že tisočeri! —
In ko se vrne, ji lase boš videla srebrne
in v srcu misli čudno črne,
a nauki, ki ji dam jih, bodo zlati . . .
Ti ji kaj takega ne moreš dati! —

Ne vidim, vem: odpirajo se nizka vrata
in cesta hrepenenja je bogata!

